

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren, ministeren for nedrustningsspørgsmål, forsvarsministeren og ministeren for europæiske markedsanliggender af Per Hækkerup m. fl.

(Forespørgslen (nr. III) findes i tidenden sp. 821).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren af Bernhard Baunsgaard m. fl.

(Forespørgslen (nr. IV) findes i tidenden sp. 821).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren og forsvarsministeren af Gert Petersen m. fl.

(Forespørgslen (nr. V) findes i tidenden sp. 821).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om fællesantenneanlæg m. v.

(Lovforslaget (nr. 40) findes i tillæg A. sp. 1029, fremsættelsen i tidenden sp. 523).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holst: Lovforslaget er foranlediget af udviklingen fra enkeltantenner til fællesantenneanlæg til modtagning af radio- og TV-udsendelser. Fællesantenneanlæggene byder på såvel økonomiske som modtagermæssige og æstetiske fordele for brugerne. Vi andre kan jo navnlig glæde os over de æstetiske bedringer, som opstår, når skoven af enkeltantenner udtyndes og landskabsbilledet således nærmer sig et mere naturligt udseende. Fællesantennerne modtager radiobølger og videresender elektriske impulser til brugerne via et trådfordelingsanlæg. De har i virkeligheden ganske den samme funktion som enkeltantenner.

Tidligere blev fællesantenneanlæg hovedsagelig anvendt til større boligkomplekser med op til et par hundrede tilsluttede forbrugere. Men den stigning, der har fundet sted i radiostøj, som vel må betragtes som uundgåelig med den forøgede bebyggelse og den stigende anvendelse af elektriske anlæg, fremmer ønsket om bedre modtageforhold ikke mindst i de dele af landet, hvor man også kan modtage svenske og tyske TV-programmer. Disse forhold betyder ganske enkelt en tendens i retning af fællesantenneanlæg. Det er da også bemærket i den betænkning, der gik forud for lovforslaget, at der i de sidste 5 år af generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet årligt er udstedt måleattester for 400-500 fællesantenner i enkeltejendomme, og i de sidste 3 år er der hvert år oprettet 10-20 anlæg, som omfatter flere ejendomme.

Enkelte steder i udlandet findes der trådfordelingsanlæg med flere tusinde abonnenter tilsluttet. Udviklingen er altså tydelig nok såvel her som i udlandet og må vel påkalde sympati hos os alle, al den stund bedre og mere økonomiske modtageforhold for radio- og TV-udsendelser, enten disse kommer herhjemme fra eller fra udlandet, må betragtes som ønskværdige.

Regler for udførelsen og godkendelsen af selve fællesantenneanlæggene kan ikke byde på store vanskeligheder. De kunne vel være klaret med et cirkulære fra ministeren for offentlige arbejder, men spørgsmålet er nu direkte medtaget i lovforslagets § 2.

De virkelige problemer viser sig først, når man bemærker, at der er mulighed for at fordele lyd- og billedprogrammer finan-

[Holst.]

sieret ved reklameindslag og lignende til et meget stort antal private hjem via sådanne fællesantenneanlæg. Denne mulighed var vel nok forudset allerede af den tidligere kulturminister, som derfor i 1966 nedsatte et udvalg til at se nærmere på problemerne, der kunne opstå i forbindelse med disse områder, der jo er omfattet af radiosprednings- og ophavsretslovene.

Af betænkningen fremgår det klart, at der ikke i den eksisterende lov om radiospredning eller i loven af 1897 om telegrafer og telefoner med sikkerhed vil kunne findes regler, som kan hindre privat producerede programmer udsendt over fællesantenneanlæg. Jeg er betænkelig ved, at en mere end 70 år gammel lov overhovedet kan drages ind i betænkningen, når man tager i betragtning, at det område, den vedrører, har været inde i en nærmest eksplosiv udvikling i de senere år. Muligheden er altså til stede for, at fællesantenneanlæg kan betyde en udvikling af et massekommunikationsmiddel, der kan bryde Danmarks radios nuværende monopol. Nu vil vel ikke selv den mest hårdnakkede modstander af det nuværende radiomonopol ønske dette brudt på en så kluntet måde, så kulturministerens lovforslag må ses som en nødvendig disposition for at hindre omgælse af nugældende love.

Ifølge oplysninger i betænkningen har indtil nu kun Dansk Blindesamfund i et par af sine ejendomme etableret et lokalt lydprogram, overført på en frekvens på FM-båndet. Derimod synes direkte kommercielle anlæg ikke at være i brug. Men at interessen er reel, fremgår bl. a. af, at der på et vist tidspunkt var planer fremme om fordeling af lokale fjernsynsprogrammer med reklameindslag til et større antal beboelsesejendomme i Rødovre. Udsendelserne skulle finde sted et par gange om ugen og umiddelbart før udsendelserne fra Danmarks radio, så hensigten var i og for sig tydelig nok.

Det bemærkes udtrykkeligt i ministerens skriftlige fremsættelse, at lovforslaget ikke tager stilling til spørgsmålet om Danmarks radios fortsatte monopolstilling, ligesom heller ikke princippet om reklameudsendelser berøres af lovforslaget. Disse to principielle spørgsmål behandles i øjeblikket i

en radiokommission, der blev nedsat sidste år, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om der på nuværende tidspunkt kan siges noget om, hvornår vi kan vente en betænkning fra kommissionen.

Jeg er tilfreds med, at lovforslaget alene sigter på at opretholde den indtil nu gældende tilstand svarende til den nugældende radiospredningslov, og at lovforslaget omtales som midlertidigt. Det vil vel ganske enkelt sige, at denne lov skal stå, indtil vi kan få en større debat, der kunne komme umiddelbart efter den radiokommissionsrapport eller udtalelse, som vel må følge af kommissionens arbejde. Det fremgår ikke direkte af teksten, at lovforslaget er midlertidigt, men jeg tror godt, vi forstår, at baggrunden for det må være, at denne lov selvfølgelig må vige i samme øjeblik, en større debat med mulighed for ændring i radiospredningsloven kommer på tale.

Selv om der ikke fra min side i dag skal lægges op til en principdebat om reklame i fjernsyn eller et nyt selvstændigt TV-monopol baseret på annonceindtægter, vil jeg dog ikke undlade at nævne, at statsministerens krystalklare udtalelser i åbningsdebatten som svar på et direkte spørgsmål fra hr. J. O. Krag om TV-reklamer ganske falder sammen med mit partis synspunkter. Jeg går ud fra, at statsministerens udtalelse nogenlunde har dækket regeringens opfattelse, og jeg må i så fald betragte den som regeringens hidtil vigtigste kulturtilkendegivelse. Det glædede mig også dengang at høre statsministerens opfattelse blive bakket op af venstres ordfører, hr. Henry Christensen. En uafhængig radio- og TV-institution står for mit parti som den bedste garanti for en fortsat demokratisering af kulturformidlingen, og da jeg af de faldne udtalelser under åbningsdebatten forstår, at det er en indstilling, som nogenlunde gælder de fleste af partierne her i tinget, kan vi vel vente, at lovforslaget får en let gang gennem tinget.

Selv om lovforslagets tekst og selve betænkningen er klar og utvetydig, er det dog et helt nyt område, der her skal lovgives om, hvorfor jeg vil foreslå, at der nedsættes et udvalg til gennemgang af de problemer, der er knyttet til det. Mit parti er indstillet på en velvillig og hurtig behandling af lovforslaget.

Simonsen: På mange måder er forslaget til lov om fællesantenneanlæg m. v. et rigtigt forslag. Med de mange antenneanlæg, som er blevet oprettet her i landet i de senere år, ikke alene på enkeltkarreer, men også efterhånden for bydele, er det naturligt, at spørgsmålet har rejst sig, hvorvidt disse anlæg kan anvendes til fordeling af lokalt indkoblede lyd- og billedprogrammer og det har altså ifølge det af kulturministeren nedsatte udvalg vist sig, at eventuelle lokale udsendelser ikke vil kunne dækkes af Danmarks radios eneret til radiospredning.

Så længe denne eneret opretholdes, må lovforslaget betragtes som godt og rigtigt. Men jeg vil gerne hæfte mig meget stærkt ved kulturministerens bemærkninger i fremsættelsestalen, hvor det anføres, at lovforslaget kan betragtes som et midlertidigt forslag, og at en tilslutning til dette enkle forslag ikke har noget som helst at gøre med en principstilling til, om Danmarks radio skal have monopol eller ej. Vi afventer radiokommissionens betænkning, og det er naturligvis rigtigst, at den får mulighed for at arbejde i ro. Man kan stille spørgsmålet, om dette lovforslag måske kunne være indgået i den samlede diskussion om Danmarks radio. Vi står jo ikke i en situation, hvor vi er presset på grund af misbrug under de eksisterende forhold.

Vi er i det konservative folkeparti fortsat af den opfattelse, at statsmonopolet på radio og TV bør ophæves. Vi mener, at der bør være muligheder for oprettelse af en helt uafhængig radio- og TV-station som koncessioneret selskab, der naturligvis bør rumme stærke kvalitative garantier og garanti for politisk uafhængighed, og hvis økonomiske baggrund skabes gennem reklameindtægter. Jeg vil derfor foreslå, at vi i lovforslaget her får indføjet en revisionsparagraf, således at vi under alle omstændigheder om 2 år får denne lovgivning taget op til fornyet overvejelse.

I lovforslagets § 7 anføres det, at loven ved kongelig anordning kan sættes i kraft i Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger. Jeg håber i den forbindelse, at ideerne om på lokalt plan i Grønland at producere TV vil kunne blive muliggjort.

Med disse bemærkninger skal jeg på det

konservative folkepartis vegne anbefale lovforslaget.

Evan Jensen: I henhold til den gældende radiospredningslov har Danmarks radio eneret på radiospredning. Lovforslaget om fællesantenneanlæg skal sikre, at ånden i loven også kan opretholdes i praksis. Med oprettelsen af de mange fællesantenneanlæg til brug i ejendomskomplekser og hele bydele menes der at være opstået et problem. Det udvalg, som ministeriet for kulturelle anliggender fik nedsat i 1966, er kommet til det resultat, at den eneret på radiospredning, som Danmarks radio har, alene omfatter trådløs radiospredning, at man ikke kan gribe ind over for privat programvirksomhed over trådfordelingsanlæg. Det er klart, at man ikke skal forbyde oprettelse af fællesantenneanlæg, og det er jo heller ikke det, der stilles forslag om. Fællesantenneanlæggene har en række fordele. De giver en bedre modtagning af programmer, betyder, at man bliver fri for et utal af skæmmende antenner. Der er da også i de senere år oprettet mange fællesantenneanlæg. Erfaringerne fra udlandet siger, at der kan oprettes trådfordelingsanlæg, hvortil er sluttet flere tusinde abonnenter. Over sådanne anlæg vil der kunne fordeles programmer produceret og finansieret af private, og herved vil Danmarks radios eneret, som Danmarks radio altså har efter gældende lov, kunne anfægtes. Ministeren for kulturelle anliggender har vel derfor fundet det nødvendigt at fremsætte sit forslag.

Hvad angår lovforslagets enkelte bestemmelser, skal jeg kun gøre ganske få bemærkninger. Begrænsningen, der ligger i § 1, hvor der tales om privat beboelse, har jeg bemærket mig. Interne samtaleanlæg, udsendelser på erhvervsvirksomheder, universiteter, skoler og lign. af visuelle eller akustiske meddelelser er undtaget fra lovens bestemmelser. Dispensationsbestemmelsen i § 1, stk. 3, hilser jeg med tilfredshed. Programmer produceret f. eks. af Dansk Blindsamfund skulle der jo nødvendigvis lægges hindringer i vejen for.

Efter § 4 kan ministeren for offentlige arbejder fastsætte afgifter for godkendelser og tilladelser. Dette spørgsmål vil jeg gerne have nærmere belyst. Denne bestemmelse

[Evan Jensen.]

forekommer mig ikke umiddelbart velmotiveret.

Lovforslaget, siger ministeren, er ikke udtryk for nogen principiel stillingtagen til spørgsmålet om Danmarks radios monopol eller til reklame i radio og TV, og det har jeg hæftet mig ved. Lovgivningen kan betegnes som midlertidig. Det er jeg tilfreds med, og jeg mener derfor som hr. Simonson, at der bør indsættes en revisionsbestemmelse i loven.

Vi har jo siddende en radiokommission, der også behandler de problemer, lovforslaget her omhandler. Når den har afsluttet sit arbejde, kan der være anledning til at tage de principielle spørgsmål op til nøjere vurdering. Hele radiolovkomplekset bør jo snarest muligt være genstand for en sådan debat.

Venstre vil gerne i det udvalg, som vi går ud fra bliver nedsat, se nærmere på lovforslagets forskellige paragraffer for at få klarlagt forskellige problemer. Hertil kan jeg tilsige mit partis velvillige samarbejde.

Svend Haugaard: Hr. Bernhard Baunsgaard skulle på det radikale venstres vegne have kommenteret dette lovforslag, men han er blevet forhindret, og jeg skal derfor knytte nogle bemærkninger til det.

Radio og TV i stuen betragtes jo efterhånden som en menneskeret; det er nok knap så meget en menneskeret at kunne få det lukket igen; det er en anden side af sagen. Men når det er sådan, at man må forvente, at der efterhånden bliver næsten 100 pct.s radio- og TV-dækning i boliger, er det rimeligt, man ved nybygning straks sørger for at få antennen i orden. Og det samme gælder i etagebyggeri, at det er praktisk, at man straks indlægger fællesantenne. Teknikerne hævder jo, at det er både bedre og billigere, og vi kan alle sammen se, at det i hvert fald er mindre skæmmende for landskabet, når vi slipper for de mange antenner.

Men samtidig med fællesantennerne er der opstået en mulighed for andet brug og misbrug. Der kan være tale om kommerciel udnyttning her, specielt til reklameformål, som måske kunne være en omgåelse af de gældende love og være et brud på

radioens og TVs uafhængighed, og derfor er det rigtigt, at dette lovforslag giver en mulighed for at hindre disse misbrug. Jeg mener også, det er rigtigt, at der er en dispensationsparagraf, fordi der kan tænkes forhold, hvor det vil være rigtigt at give dispensation.

Det radikale venstre kan anbefale lovforslaget.

Morten Lange: Det har ligget i den almindelige radioluft, at fællesantenner ikke måtte anvendes til udsendelse af andet end de sædvanlige udsendelser fra offentlige stationer i udlandet og indlandet, men nærmere studium af de forskellige love har gjort det noget uklart, om der virkelig er lovgrundlag for en sådan antagelse, og under alle omstændigheder synes jeg, det er rigtigt, at vi afklarer situationen ved nu at give sådanne indretninger et virkeligt og ægte lovgrundlag. Jeg synes, det er så meget mere nødvendigt, som vi, hvis vi ikke gør det meget snart, ikke kan gardere os imod, at der vil opstå et decideret underlødigt misbrug, formodentlig af en sådan art, at selv de varmeste fjender af Danmarks radios monopol vil synes, at det var da i hvert fald ikke deres mening. Jeg tror ikke, der er nogen, der synes, at sådanne, skal vi sige hjemmestrikkede småudsendelser hører hjemme i det kostbare og udmærkede radio- og fjernsynssystem.

Fordelene ved fællesantenneanlæggene er jo mange og ganske vigtige. Jeg sigter dér selvfølgelig først på den bedre modtagelse, men meget vigtigt kommer nu også ind spørgsmålet om en bedre modtagelse af udenlandske programmer. I realiteten har vi jo i visse dele af landet haft et lidt kraftigere dansk monopol, end vi måske egentlig har haft lyst til, således forstået, at vi ikke har kunnet modtage udenlandske fjernsynsudsendelser, og jeg synes, det vil være godt, hvis fællesantennerne i nogen udstrækning kan bryde dette monopol. Jeg er ikke altid lige begejstret for, hvad andre lande sender, de er formodentlig heller ikke altid lige begejstrede for os, men jeg synes, det er rimeligt at give folk denne mulighed, og det vil fællesantennerne i vid udstrækning gøre. Men netop på denne baggrund synes jeg altså også, det er vigtigt med en

[Morten Lange.]

Jovgivning, som gør, at det vil være en naturlig og rimelig sag at opsætte sådanne fællesantenner.

Jeg synes, at vi måske ved denne lejlighed med rimelighed kan komme med et par ganske enkelte bemærkninger, der går lidt videre; det er så meget mere naturligt, som samtlige ordførere har forklaret, at dette er en meget midlertidig sag, den virkelige debat om Danmarks radios stilling i billedet vil vi først tage senere; men der har da fra de fleste øvrige været sådan en slags forsmag på, hvorledes man vurderede det.

Jeg synes, at det er meget vigtigt at slå fast, at Danmarks radios monopol i virkeligheden svarer til de monopoler, de koncessionerede selskaber har. Nu siger nogen, at vi skal have andre koncessionerede selskaber, og det lyder jo, som om det var noget nyt. I realiteten er Danmarks radio på så mange punkter identisk med et koncessioneret selskab, at jeg synes, der er meget, der taler for, at vi her har fundet en løsning, der svarer til, hvad vi ellers gør på de koncessionerede områder. Der er vel næppe nogen, der har tænkt sig at oprette konkurrerende telefonselskaber i København eller konkurrerende elektricitetselskaber. De tider er forbi. De hører hjemme i oldtiden. Hvis der er konservative partier, der gerne vil tilbage til oldtiden, er det deres gode ret, men de konservative plejer jo at holde på, at de også er en slags fremskridtsparti, så mon det dog går så galt?

Men der er nogle andre ting, som nok trænger sig på, samtidig med at vi tager denne sag op til debat. Når man snakker om reklamer i radio, så gør man det jo ud fra et eller andet synspunkt i retning af, at derved skulle radio og TV blive billigere. Dette er naturligvis en fejltagelse. Udsendelserne bliver aldeles ikke billigere, fordi der også kommer reklamer i. Alt taget i betragtning bliver det en smule dyrere, for reklametiden skal vel også trods alt gå ind som en slags udgift. Det er altså slet ikke noget forsøg på at gøre vores radio- eller TV-udsendelser billigere, når man snakker om at finansiere dem ved hjælp af reklame. Det er derimod et forsøg på at ændre den måde, de bliver betalt på, til at blive betalt

over de sædvanlige varepriser i stedet for at blive betalt ved den direkte licens.

Derfor synes jeg, at det, vi nærmer os, nok snarere er en debat om, hvorledes dette licenssystem egentlig skal virke i fremtiden, for som vi har det i øjeblikket, er licenssystemet i virkeligheden det, som med et klassisk udtryk hedder en kopskat, en skat, som hviler ens på alle skuldre, og det er jo ellers noget, vi er på vej til at arbejde os væk fra. Jeg synes, der er meget, der taler for, at vi tager finansieringen af radio- og fjernsynsdriften op til en almindelig og bred vurdering, og det ville ikke undre mig, om vi kom til den slutning, at det i virkeligheden er en offentlig opgave at finansiere radio- og fjernsynsdriften, lige så vel som det er en offentlig opgave at finansiere skolevæsenet og mange andre for samfundet nødvendige ting.

Disse bemærkninger skal blot være mit beskedne bidrag til, at vi får en bredere radiodiskussion i løbet af det kommende par år. Når man har ønsket at understrege det yderligere ved, at man vil have en revisionsparagraf ind i denne lov, så må jeg sige, at gud bevares, det kan man selvfølgelig godt, men revisionen af loven hænger jo i virkeligheden sammen med noget, som kommer et helt andet sted fra; den hænger sammen med, om vi foretager en ændring i radiospredningsloven. Hvis vi foretager den, er det jo sædvanlig skik at revidere de tilknyttede love, så revisionsparagraffen er såmænd i bedste fald overflødig. Det mest sandsynlige, vi får ud af det, hvis vi sætter den ind, er, at vi om 2 år må erkende, at den sag er åbenbart ikke rigtig moden endnu, og så skal vi ulejlige hinanden med at udsætte sagen. Hvis nogen absolut vil have en revisionsparagraf, skal det ikke være sådan, at det går over mit lig, men den er så inderlig overflødig.

Sigsgaard: Det bemærkelsesværdige ved denne debat har jo været, at repræsentanter for de grupper, der ønsker reklamefjernsyn her i landet, for første gang nogenlunde åbent fra denne talerstol har erklæret sig for private reklamesendere. Man har kunnet forstå af debatten her, at der er nogen uoverensstemmelse på dette område inden for regeringen. Må jeg udtrykke

[Sigsgaard.]

håbet om, at statsministeren og kulturministeren og andre modstandere af reklamen kan holde fast over for den pression, som de nu skal udsættes for. Man har jo åbenbart — det er fremgået af debatten her — nu besluttet at slå et vældigt slag for, at vi om 2 år skal have reklamen ind i TV.

Det var jo ikke tilfældigt, at man talte så meget om denne revision om 2 år, og jeg tror ikke, man skal gå så let hen over det, som hr. Morten Lange gjorde. Jeg tror virkelig, at der er grund til, at modstanderne af reklame i TV lægger sig på sinde, at man nu altså har lagt den plan, at vi om 2 år skal have reklamen ind i billedet, og at modstanderne gør sig klar til at modstå den vældige pression, vi vil komme ud for. Det er jo kapitalstærke grupper, der står bag dem, der ønsker reklamen i fjernsynet.

I øvrigt kan vi støtte lovforslaget.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Jeg takker ordførerne for tilslutning til lovforslaget.

Hr. Holst rejste spørgsmålet om, hvornår radiokommissionen er færdig med sit arbejde. Det er vanskeligt at spå noget om kommissionsarbejdets varighed, men det varer vel 1½-2 år. Men dette siges med alt muligt forbehold.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt man kunne have ventet med dette problem, indtil radiokommissionen var færdig med arbejdet, vil jeg gerne sige, at jeg mener, det er sikrest, at lovforslaget gennemføres.

Hr. Evan Jensen var inde på § 4. Jeg vil gerne sige, at der er nogle spørgsmål dér, vi kan diskutere med ministeren for offentlige arbejder, og der er nogle oplysninger, der kan gives i udvalget.

Må jeg så sige med hensyn til det principielle spørgsmål, som nogle har været inde på — hr. Morten Lange og hr. Sigsgaard og hr. Simonsen og vel også hr. Evan Jen-

sen — at dér vil jeg gerne understrege, at radiokommissionen jo er sat til at behandle alle de principielle spørgsmål, hvilken ordning vi skal have, og hvordan ordningen skal finansieres. Jeg vil da gerne her sige, at jeg personlig er modstander af reklame i fjernsynet, men jeg mener, at vi nu skal afvente radiokommissionens betænkning, før vi får en tilbundsgående drøftelse af alle disse problemer. Der bliver rig adgang dertil, og der sker jo intet, før denne betænkning foreligger. Vi har ved vedtagelsen af radioloven af 1959 faktisk besluttet, at vi ikke vil have private programmer, og det er denne principbeslutning, der i realiteten i øjeblikket kunne omstødes af de tekniske forudsætninger, der foreligger. Derfor må vi holde på, at skulle vi ind på en helt ny situation, skal det i hvert fald være efter en diskussion om alle de principielle problemer.

Jeg takker for modtagelsen af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af forbrugsskatter [af Aksel Larsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. VIII) findes i tillæg A. sp. 1025, fremsættelsen i tidenden sp. 499).

Sagen sattes til forhandling.